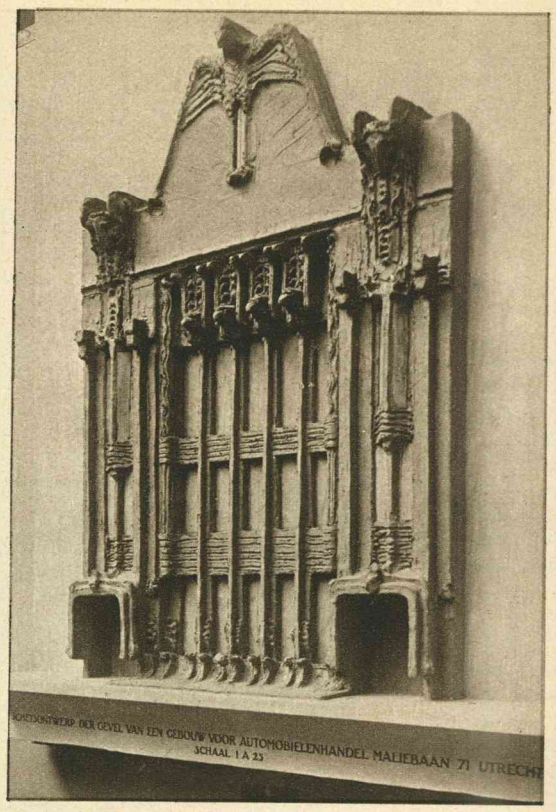

LUSTRUM-TENTOONSTELLING „ARCHITECTURA ET AMICITIA."
Gaven wij in een vorig nummer reeds een foto betreffende de opening der tentoonstelling, die ter gelegenheid van het 12de Lustrum van het genootschap „Architectura et Amicitia" gehouden wordt, hierboven bieden wij onzen lezers een serie opnamen aan van het tentoongestelde werk. Links: een prachtig stuk beeldhouwwerk, gedacht als hoekversiering, van Hildo Krop, beeldhouwer te Amsterdam. Midden: Zaalwand en doorzicht van een der zalen; aan den wand Cartons van Toorop. Rechts: ontwerp geboetseerd in was, voor een autogarage-handel te Utrecht, door J. F. Staal Jr., architect te Amsterdam. *(foto's Bern. F. Eilers.)*

LIEFDE EN HAAT

„Oog voor oog en tand voor tand!" dat was het wat ik acht jaar geleden zei, toen de vonk ontbrandde, die tot een vuur zou worden — een vuur van haat.

„Oog voor oog en tand voor tand!" dat is het wat ik thans zeg, nu eindelijk dat vuur gebluscht is in bloed.

We zijn nu quite, Hans Haarsma!

Ik zwoer het! Ik heb woord gehouden. Ze is dood, dood als mijn hoop, die jij doodde acht jaar, neen, acht eeuwigheden geleden.

Wat? Het verleden is voorbij; we leven in het heden. Ik, in mijn triumf, heb jou terugbetaald, Hans Haarsma, met jaren van nameloos zelfverwijt, dat jij zult lijden. Wat jou het liefste op aarde was is dood — gedood door jouw eigen hand.

„Toeval! Treurig, vreeselijk ongeluk!" zal de wereld roepen.

Ze is dood! Zij, de vrouw, die ik beminde, de vrouw die hij mij ontstal en die hij nu gedood heeft.

Ik veronderstel dat als iemand dit lezen zal, hij zal denken dat ik krankzinnig ben.

Dwaas, ik ben niet gekker dan hij.

Hu! wat werkt het tikken der klok op mijn hersenen. Tik, tik, tik, een onafgebroken, rustelooze voetstap van den tijd op den weg der eeuwigheid, die zij is binnengetreden.

Laat mij vertellen. Acht jaar geleden was zij twintig en ik vijf en twintig. De wereld was toen schoon. De levenszon scheen klaar en warm; de hemelen waren blauw en in onze harten bloeiden de rozen der liefde.

„Je zult eenmaal een groot acteur worden," zeiden de menschen mij.

Een groot acteur. Ha! En vandaag? Maar er is nog tijd genoeg om over vandaag te spreken. Laat mij denken aan toen! Hoe mooi ze was! Hoe lief! Hoe edel! Met haar speelde ik als de wind met een aeolusharp. Zij inspireerde mij ieder woord, ieder gevoel. Het was geen tooneelspel, het was leven! Wat maalde ik om een gebrekkige mise-en-scène, om primitieve hulpmiddelen!

Ik begrijp niet waarom ik dit alles schrijf, waar iedere letter mij zielesmart geeft, ieder woord mij mijn hartebloed kost. Doch ik kan, ondanks de schrijnende pijn, mijn hand niet weerhouden mijn gedachten neer te schrijven.

Als ik op zie van mijn schrijven vervormen de bloemen van het behang aan den muur zich tot de omtrekken van haar gelaat, zooals ik haar zag als Desdemona in „De Moor van Venetië".

Het was in dat seizoen, dat *hij* kwam, Hans Haarsma, met zijn lachende oogen, zijn knap gelaat en flinke houding. „Adonis" noemde zij hem, toen ze hem voor 't eerst zag.

En de eerste maal dat ik haar zag, noemde ik haar Venus.

Venus en Adonis! En de Godin der Liefde ligt dood en in haar plaats regeert de Godin der Wrake.

Den eersten keer dat ze in elkanders oogen blikten, had er een verandering plaats. Ik voelde het. Het was of er een levensvonk schoot van den een naar den ander en op haar weg mij neersloeg.

Venus en Adonis! Welken man en vrouw pasten deze namen ooit zoo goed als dezen twee. Zij wist dat ik haar beminde; en zij had mij lief. Hoe dikwijls had ik haar dit niet laten zeggen.

Trouwen? — Dat moest nog wachten, totdat onze positie zeker genoeg was om ons dit te veroorloven.

Maar toen kwam hij!

Zonder een beweging van zijn hand, zonder rechts of links te zien, nam hij als een overwinnaar bezit van het

De Ned. Naaiwerk-Vereeniging

Deze nuttige vereeniging, opgericht door wijlen Baronesse van Brienen-van Tuyll, stelt zich ten doel kleedingstukken te doen maken en verzamelen, teneinde deze uit te reiken aan weldadige inrichtingen en wijkvereenigingen van alle gezindten die daaraan behoefte hebben. De belangstelling in dit bij uitstek liefdadige werk is door den oorlog niet op den achtergrond gedrongen; integendeel overtreft het getal ontvangen kleedingstukken nog belangrijk dat van het vorige jaar. De galerijzaal in het Paleis te 's-Gravenhage is door H. M. de Koningin welwillend afgestaan tot het verzamelen, sorteeren en verzenden der goederen; Hare Majesteit stelt veel belang in dit werk en is de tentoongestelde kleedingstukken komen bezichtigen. Mevr. Roëll-v. Lennep, secretaresse en penningmeesteresse der vereeniging, die onvermoeid werkzaam is voor het goede doel en aan wier toewijding ook dit jaar weder grootendeels het volkomen bereiken daarvan te danken is, stelde ons in staat een kijkje in de galerijzaal te nemen. Daar lagen de duizenden kleedingstukken en dekens op eerbiedwekkende stapels, gesorteerd en van etiketten voorzien; tal van dames waren al vroeg in den morgen ijverig bezig daaruit groote pakken samen te stellen voor de verschillende gezinnen, instellingen enz. Mevr. Roëll vergunde ons een paar opnamen te maken, en toen wij heen gingen was 't met 't voornemen onzen lezers aan te raden: wordt lid van de Ned. Naaiwerk-Vereeniging (secr. Mauritskade 21, 's-Hage) en ge verricht een goed werk!

De bijeengebrachte kleedingstukken worden op lange tafels naar de soorten gerangschikt.

Voor ieder gezin, iedere instelling of stichting wordt een pak gemaakt, dat die goederen bevat waaraan zij in 't bizonder behoefte hebben.

De pakken worden voor de verzending gereed gemaakt.